

Janusz Ostoja-Zagórski, Jan Strzałko, Wiesława Szymandera

Sobiejuchy, gm. Żnin, woj. bydgoskie

Informator Archeologiczny : badania 11, 91-92

1977

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SOBIEJUCHY, gm. Żnin
woj. bydgoskie

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Sekcja Paleodemografii
Komitetu Nauk Demograficz-
nych

Badania prowadzili: dr Janusz Ostoja - Za-
górski / IHKM PAN - Poznań / i doc.dr hab.
Jan Strzałko / UAM - Poznań / przy współ-
udziale mgr Wiesławy Szymandery / UAM -
Poznań /. Piąty sezon badań. Finansowali :
Komitet Antropologiczny PAN i IHKM WKZ
w Bydgoszczy.

Kontynuowano prace wykopaliskowe prowadzone w 1976 r.
Rozpoznano obszar o pow. 1100 m², odkrywając i eksplorując
87 grobów wyłącznie ciałopalnych i 5 jam nalezących do osady
wczesnośredniowiecznej z fazy E /wiek XIII/.

Odkryte groby były pochówkami wielopopielnicowymi. W kil-
ku z nich natrafiono na szczątki stosu, którymi obeypane były
naczynia zawierające materiał kostny. Wyposażenie grobów, obok
ceramiki pełniące funkcje naczyń przyśtawnych, stanowiły spo-
radycznie występujące inne dary grobowe. Stanowiły je przedmio-
ty codziennego użytku wykonane z żelaza /fragmenty brzojwy,
fragmenty szpil/, brązu /kółka, szpilo i fragmenty pierścionków/,
gliniane /szpule i fragmenty kadzielnic/ oraz kamienne /frag-
ment formy odlewniczej/. Analiza materiału ceramicznego oraz
zabytków wydzielonych pozwala na ustalenie chronologii badanej
w br. strefy omentarsyska na przełom HaC HaD. Udało się rów-
nież uchwycić zachodni zasięg występowania grobów.

W trakcie badań sondażowych prowadzonych na południowym
końcu nekropoli ujawniono fragmenty osady otwartej z fazy E
wczesnego średniowiecza. Odkryto 3 jamy gospodarcze o wymiarach
0,5 x 0,6 m i dwie o charakterze mieszkalnym /wym. 2 x 0,9 -
1 m /. Wypełnisko jam stanowiła ceramika grudki polepy z odcis-
kami ziaren zbóż i traw oraz węgiel drzewny.

Prowadzone równolegle badania antropologiczne dostarczyły
dalszych interesujących danych. Stwierdzono, iż w 87 zespołach
grobowych złożone zostały przepalone szczątki kostne ok. 175
osobników. W wyniku szczegółowej analizy materiałów kostnych

stwierdzono stosunkowo wysoki /18%/ udział pochówków dziecięcych! Do kategorii 130 osobników dorosłych zaliczone: 50 kobiet, 40 mężczyzn. Pięci pozostających osobników nie udało się na podstawie wstępnych badań polowych bliżej określić.

Wstępna analiza rozkładu wieku zmarłych potwierdza nasze dawniejsze spostrzeżenia na temat niskiego potencjału biologicznego grupy użytkującej cmentarzysko i wysokiej śmiertelności osobników, którzy nie zakończyli cyklu reprodukcyjnego!

Badania będą kontynuowane!

STONICA-TRZYMORGI, gm. Ręczno
woj. piotrkowskie
Stanowisko 2

patrz
neolit

STROBIN, gm. Konopnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 2

Muzeum Archeologiczne i
Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadził mgr Zdzisław Kasowski, Finansował WKZ w Sieradzu. Opada obronna kultury łużyckiej z okresu halstańskiego D i z wczesnego okresu lateńskiego /990-900 p.n.e./

Kontynuowano prace wykopaliskowe z lat 1969, 1974, 1975, 1976.

Stanowisko położone jest na północnym skraju wsi Strobin w odległości 30 m na zachód od drogi Konopnica-Osieków; Badania objęły obszar 925 m², usytuowany w północnej części osady. Odkryto dalszy ciąg umocnień obronnych o konstrukcji słupowej; Wypełnik wału zawierał znaczną ilość przepalonych bierwion, polepy i fragmentów przepalonych naczyń /typowych dla górnośląsko-malopolskiej grupy kultury łużyckiej, podgrupy kępińskiej/.

W północno-zachodniej części osady, w odległości 15 m od wewnętrznego lica wału, odkryto chatę nr 3. Znaczący jej rozmiar 7,2 x 3,2 m oraz usytuowane we wnętrzu palenisko i ślady po dołkach słupowych pozwalają stwierdzić, że był to obiekt mieszkalny typu półziemiankowego o konstrukcji słupowej. We wnętrzu chaty odkryto kilkadziesiąt fragmentów naczyń charakterystycznych dla kultury łużyckiej, węgiel drzewny, polepy i ciężarek gliniany kształtu walcowatego; Warstwa kulturowa w/w chaty sięgała do głębokości 140 cm.

Ceramika odkryta w osypisku wału i we wnętrzu obiektu mieszkalnego pozwala datować ten obiekt osadniczy na okres halstański D i wczesny okres lateński.

TARGOWISKO, gm. Książ
woj. krakowskie

patrz
okres wpływów rzymskich